

bělej ploniće. Zo dře to duch tnych, kenž su pschepadnuli we tnyměnzy? Ně, to jo našch schulač, kótaremž je sa mńo styska, tak samotnemu a pscheto je po mńe póra . . .

Hanku symniza łapnu. Symny snoj jej se schěła hustupowašcho, suby jej sałlapotachu, a jan jano hyschczi póžedašcho: „Hubegaj, hubegaj, pschetož kńersch tebe łapa . . .“ A do jeje hobojměšcha wóna nozo. Górze póžedańe žyweńa góri je we nej! A weto jo mimo. Hyschczi dwě, tšchi tšchózeńe je do předka mota, noše stej pódštapikej, smyžle hustawaju, we wózynma jo schma, hyschczi jaden hufschik je s dńymě dobydńo daloko roslěgazy — a wschuži humarska schischyna.

XIX.

Bórkojski schukta ja blidom bejžezy pižascho a kńóje schukšchinske wězy hobstarowašcho. Wjažołe kńěšchascho je kńěšcheńe we znytej lampě, lampu mějachu jano fararejz, schulačejz a schukcziz, druge luže bejžachu pschi kuzynowem kńětkě. S welikich starych kámeń stupascho milna schopłoscž do ischpy. We mólowanej budze stojascho něgajschny segeč a powedašcho kńóju pschezej jednaču rěz: tšchik-tšchač, tšchik-tšchač. S pódlańskeje kuchńe wónascho ja wačonymi kńydlami.

Bórkojski schukta pižascho na wschake listy wótgrona, ale myžle je jomu gaschachu a teke zarnidło (tinta) někschěšcho pschawě s pčera běžasch. Neměr běšcho na nogo pschischek.

Zo pač nedawašcho jomu mčera? Na Hanku dře weto je nemyžlascho, kótarejež wótpołdńa po sakopowańu hyschczi hoglědač nčběšcho?

Hanka jo s kńěšom gójzom kńobu do Wětoschowa jěła, nan jo sa nńu pschožnyč, dokulž jo měła schěžko k nčžeńu. Tak běšcho dobra schota Luboschoju powedała.

Hanka běšcho nčto, to je wě, dawno doma — ale kńěš schukta mužascho kńóje pižma dopižasch a zakašch, až ju hoglěda.

Luboschoju je schěžko nčpižascho. Wón běšcho ja kńóje hobstojnosčze bejńe huzony žłowek. Zogo pižmo běšcho teke rědne a znyte. Ale ten ras jomu niz nčspěchowascho.

Zěsto swigascho głowu: Nčwołascho to nčchten? Ale nč, to běšcho wichor, kótaryž we dymnizy schwizasch a hujascho.